

III

(Akty przyjęte na mocy Traktatu UE)

AKTY PRZYJĘTE NA MOCY TYTUŁU VI TRAKTATU UE

DECYZJA RAMOWA RADY 2009/948/WSiSW

z dnia 30 listopada 2009 r.

w sprawie zapobiegania konfliktom jurysdykcji w postępowaniu karnym i w sprawie rozstrzygnięcia takich konfliktów

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 31 ust. 1 lit. c) i d) oraz art. 34 ust. 2 lit. b),

uwzględniając inicjatywę Republiki Czeskiej, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej i Królestwa Szwecji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia Europejska postawiła sobie za cel utrzymanie i rozwijanie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości.
- (2) W myśl programu haskiego⁽¹⁾ w sprawie wzmocnienia wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w Unii Europejskiej, który został zatwierdzony przez Radę Europejską na posiedzeniu w dniach 4 i 5 listopada 2004 r., państwa członkowskie, chcąc sfinalizować złożony program środków mających wprowadzić w życie zasadę wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych w sprawach karnych, powinny rozważyć prawodawstwo o konfliktach jurysdykcji, po to by zwiększyć skuteczność ścigania przestępstw, a jednocześnie zagwarantować odpowiednie wymierzanie sprawiedliwości.
- (3) Środki przewidziane w niniejszej decyzji ramowej powinny służyć zapobieganiu sytuacjom, w których w różnych państwach członkowskich toczą się wobec tej samej osoby równoległe postępowania karne w sprawie tych samych czynów, czego skutkiem może być prawomocne zakończenie tych postępowań w co najmniej dwóch państwach członkowskich. Decyzja ramowa ma zatem zapobiegać naruszaniu zasady *ne bis in idem*, o której mowa w art. 54 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej

w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach⁽²⁾, i której wykładni dokonał Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich.

- (4) W celu osiągnięcia porozumienia co do skutecznego rozwiązania, które pozwoli uniknąć negatywnych skutków równoległych postępowań oraz zbędnych nakładów czasu i zasobów stosownych właściwych organów, powinny mieć miejsce bezpośrednie konsultacje pomiędzy tymi organami. Takie skuteczne rozwiązanie może polegać przede wszystkim na skoncentrowaniu postępowania karnego w jednym państwie członkowskim na przykład w wyniku przeniesienia postępowania. Może też polegać na jakimkolwiek innym rozwiązaniu, w tym w zakresie jego umiejscowienia w czasie, pozwalającym na skuteczne i rozsądne prowadzenie takiego postępowania na przykład poprzez przekazanie sprawy Eurojustowi, jeżeli właściwe organy nie są w stanie osiągnąć porozumienia. W tym kontekście szczególną uwagę należy zwrócić na kwestię gromadzenia dowodów, na którą może wpłynąć prowadzenie równoległych postępowań.
- (5) Jeżeli właściwy organ jednego z państw członkowskich ma uzasadnione powody, by przypuszczać, że w innym państwie członkowskim toczy się równoległe postępowanie karne wobec tej samej osoby w sprawie tych samych czynów, czego skutkiem może być prawomocne zakończenie tych postępowań w co najmniej dwóch państwach członkowskich, organ ten powinien nawiązać kontakt z właściwym organem drugiego państwa członkowskiego. Stwierdzenie, czy istnieją uzasadnione powody, powinno należeć wyłącznie do organu nawiązującego kontakt. Takie uzasadnione powody mogą istnieć na przykład, jeżeli podejrzany lub oskarżony twierdzi – i podaje szczegółowe informacje – że w innym państwie członkowskim toczy się wobec niego równoległe postępowanie karne w sprawie tych samych czynów, lub jeżeli właściwy organ innego państwa członkowskiego kieruje stosowny wniosek o wzajemną pomoc prawną, z którego wynika, że może się toczyć równoległe postępowanie karne, lub jeżeli takiej informacji udziela organ policyjny.

⁽¹⁾ Dz.U. C 53 z 3.3.2005, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 239 z 22.9.2000, s. 19.

- (6) Wymiana informacji pomiędzy właściwymi organami powinna polegać na obowiązkowej wymianie określonego zestawu podstawowych informacji, które zawsze należy podać. Informacje te powinny przede wszystkim pomóc właściwie zidentyfikować daną osobę i określić charakter oraz etap stosownego postępowania równoległego.
- (7) Na właściwym organie, z którym nawiązał kontakt właściwy organ innego państwa członkowskiego, powinien spoczywać ogólny obowiązek udzielenia odpowiedzi na wystosowany wniosek. Zachęca się organ nawiązujący kontakt, by wyznaczył organowi, z którym nawiązuje kontakt, termin, w którym należy – jeżeli to możliwe – udzielić odpowiedzi. Podczas nawiązywania kontaktu właściwe organy powinny w pełni uwzględnić szczególną sytuację osoby, wobec której zastosowano środek zapobiegawczy polegający na pozbawieniu wolności.
- (8) Główną zasadą współpracy ustanowionej na mocy niniejszej decyzji ramowej powinna być zasada bezpośredniego kontaktu między właściwymi organami. Państwa członkowskie powinny móc decydować, które organy są właściwe do podejmowania działań przewidzianych w niniejszej decyzji ramowej – zgodnie z zasadą krajowej autonomii proceduralnej, pod warunkiem że organy te mają kompetencje do podejmowania działań i decyzji przewidzianych w niniejszych przepisach.
- (9) Starając się wypracować porozumienie co do skutecznego rozwiązania pozwalającego uniknąć negatywnych skutków równoległych postępowań toczących się w co najmniej dwóch państwach członkowskich, właściwe organy powinny mieć na względzie, że każda sprawa jest szczególna i wymaga uwzględnienia wszystkich jej istotnych cech. Aby wypracować porozumienie, właściwe organy powinny rozważyć odpowiednie kryteria, w tym ewentualnie kryteria zawarte w wytycznych opublikowanych w rocznym sprawozdaniu Eurojustu z 2003 roku i sporządzonych na potrzeby praktyków, i wziąć pod uwagę na przykład miejsce, w którym doszło do większej części czynu zabronionego; miejsce, w którym poniesiono większość strat; miejsce pobytu podejrzanego lub oskarżonego oraz możliwość jego wydania lub ekstradycji do innych jurysdykcji; obywatelstwo lub miejsce pobytu podejrzanego lub oskarżonego; istotne interesy podejrzanego lub oskarżonego; istotne interesy ofiar i świadków; dopuszczalność dowodów lub możliwe opóźnienia.
- (10) W kontekście niniejszej decyzji ramowej obowiązek podjęcia bezpośrednich konsultacji przez właściwe organy w celu osiągnięcia porozumienia, nie powinien wykluczać możliwości prowadzenia takich konsultacji przy wsparciu Eurojustu.
- (11) Żadne państwo członkowskie nie powinno być zobligowane do odstąpienia od jurysdykcji ani jej sprawowania wbrew swojej woli. Do czasu aż wypracowane zostanie porozumienie o skoncentrowaniu postępowania karnego, właściwe organy państw członkowskich powinny móc kontynuować postępowania karne w sprawie wszelkich przestępstw podlegających ich jurysdykcji krajowej.
- (12) Podstawowym celem niniejszej decyzji ramowej jest zapobieganie niepotrzebnym równoległym postępowaniom karnym, których skutkiem może być naruszenie zasady *ne bis in idem*, w związku z tym jej stosowanie nie powinno powodować konfliktów jurysdykcji, które w przeciwnym razie by nie powstały. We wspólnym obszarze wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości zasadę obowiązkowego ścigania przestępstw, obowiązującą w prawie procesowym kilku państw członkowskich, należy rozumieć i stosować w taki sposób, by uznawano ją za spełnioną, gdy państwo członkowskie zapewnia ściganie konkretnego przestępstwa.
- (13) Jeżeli wypracowano porozumienie o koncentracji postępowania karnego w jednym państwie członkowskim, właściwe organy drugiego państwa członkowskiego powinny działać w sposób zgodny z tym porozumieniem.
- (14) Z uwagi na to, że Eurojust jest organem szczególnie właściwym do udzielania wsparcia w rozstrzyganiu konfliktów jurysdykcji, skierowanie sprawy do niego powinno być zwyczajowym działaniem, gdy nie uda się wypracować porozumienia. Należy zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 13 ust. 7 lit. a) decyzji Rady 2002/187/WSiSW z dnia 28 lutego 2002 r. ustanawiającej Eurojust w celu zintensyfikowania walki z poważną przestępczością⁽¹⁾, ostatnio zmienionej decyzją Rady 2009/426/WSiSW z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wzmocnienia Eurojustu⁽²⁾, Eurojust należy informować o wszelkich przypadkach, gdy występuje lub może wystąpić konflikt jurysdykcji, i że sprawę można skierować do Eurojustu w dowolnym momencie, gdy co najmniej jeden właściwy organ zaangażowany w bezpośrednie konsultacje uzna to za stosowne.
- (15) Niniejsza decyzja ramowa nie narusza procedur zgodnych z Europejską konwencją o przekazywaniu ścigania w sprawach karnych, podpisaną dnia 15 maja 1972 r., ani żadnych innych uzgodnień dotyczących przekazywania postępowań w sprawach karnych między państwami członkowskimi.
- (16) Niniejsza decyzja ramowa nie powinna powodować zbędnych obciążeń administracyjnych, jeżeli problemy, do których się odnosi, można rozwiązać w inny dostępny już sposób. A zatem jeżeli państwa członkowskie posługują się wobec siebie bardziej elastycznymi instrumentami lub uzgodnieniami, powinny one mieć pierwszeństwo wobec niniejszej decyzji ramowej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 63 z 6.3.2002, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 138 z 4.6.2009, s. 14.

- (17) Niniejsza decyzja ramowa ustanawia jedynie przepisy o wymianie informacji i prowadzeniu bezpośrednich konsultacji między właściwymi organami państw członkowskich i dlatego nie wpływa na jakiegokolwiek prawa osób fizycznych do zgłaszania roszczenia, by być pociągniętymi do odpowiedzialności we własnej lub w innej jurysdykcji, jeżeli prawo takie istnieje na mocy ustawodawstwa krajowego.
- (18) Do przetwarzania danych osobowych wymienianych na mocy niniejszej decyzji ramowej powinna mieć zastosowanie decyzja ramowa Rady 2008/977/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. w sprawie ochrony danych osobowych przetwarzanych w ramach współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych ⁽¹⁾.
- (19) Zachęca się państwa członkowskie, by składając oświadczenia o używanych językach, uwzględniły poza swoim językiem urzędowym co najmniej jeden język powszechnie używany w Unii Europejskiej.
- (20) Niniejsza decyzja ramowa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej i odzwierciedlonymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ RAMOWĄ:

ROZDZIAŁ I

ZASADY OGÓLNE

Artykuł 1

Cel

1. Niniejsza decyzja ramowa ma za cel propagować ściślejszą współpracę właściwych organów z co najmniej dwóch państw członkowskich prowadzących postępowanie karne, i dzięki temu zapewnić skuteczniejsze i właściwsze wymierzanie sprawiedliwości.
2. Taka ściślejsza współpraca ma:
 - a) zapobiegać sytuacjom, w których w różnych państwach członkowskich toczą się wobec tej samej osoby równoległe postępowania karne w sprawie tych samych czynów, czego skutkiem może być prawomocne zakończenie tych postępowań w co najmniej dwóch państwach członkowskich, a tym samym naruszenie zasady *ne bis in idem*; oraz
 - b) służyć wypracowywaniu porozumienia co do skutecznego rozwiązania, które pozwoli uniknąć negatywnych skutków równoległych postępowań.

Artykuł 2

Przedmiot i zakres zastosowania

1. Aby można było zrealizować cele wskazane w art. 1, w niniejszej decyzji ramowej ustala się ramy:
 - a) procedury stosowanej przez właściwe organy państw członkowskich, by nawiązać kontakt i stwierdzić, że toczy się równoległe postępowanie karne wobec tej samej osoby w sprawie tych samych czynów;
 - b) wymiany informacji – w drodze bezpośrednich konsultacji – między właściwymi organami co najmniej dwóch państw członkowskich prowadzących równoległe postępowania karne wobec tej samej osoby w sprawie tych samych czynów, gdy organy te wiedzą już o równoległym postępowaniu karnym i chcą wypracować porozumienie co do skutecznego rozwiązania, które pozwoli uniknąć negatywnych skutków równoległych postępowań.
2. Niniejszej decyzji ramowej nie stosuje się do postępowań objętych przepisami art. 5 i 13 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu ⁽²⁾.

Artykuł 3

Definicje

Na użytek niniejszej decyzji ramowej:

- a) „równoległe postępowania” oznaczają postępowania karne – to znaczy zarówno postępowanie przygotowawcze, jak i proces – wobec tej samej osoby w sprawie tych samych czynów toczące się w co najmniej dwóch państwach członkowskich;
- b) „właściwy organ” oznacza organ sądowy lub inny, który na mocy ustawodawstwa odnośnego państwa członkowskiego jest właściwy do wykonywania działań przewidzianych w art. 2 ust. 1 niniejszej decyzji ramowej;
- c) „organ nawiązujący kontakt” oznacza właściwy organ państwa członkowskiego, który nawiązuje kontakt z właściwym organem w innym państwie członkowskim, by potwierdzić, że toczą się równoległe postępowania;
- d) „organ, z którym nawiązano kontakt” oznacza właściwy organ, do którego organ nawiązujący kontakt zwrócił się o potwierdzenie, że toczą się równoległe postępowania karne.

⁽¹⁾ Dz.U. L 350 z 30.12.2008, s. 60.

⁽²⁾ Dz.U. L 1 z 4.1.2003, s. 1.

Artykuł 4

Wskazywanie właściwych organów

1. Państwa członkowskie wskazują właściwe organy w sposób pozwalający propagować zasadę bezpośredniego kontaktu między organami.

2. Zgodnie z ust. 1 każde państwo członkowskie informuje Sekretariat Generalny Rady o tym, które organy są na mocy prawa krajowego właściwe do podejmowania działań przewidzianych w niniejszej decyzji ramowej.

3. Niezależnie od ust. 1 i 2 każde państwo członkowskie może – jeżeli to konieczne z uwagi na strukturę systemu wewnętrznego – wyznaczyć co najmniej jeden organ centralny, który będzie odpowiedzialny za administracyjne przekazywanie i odbieranie wniosków o informacje zgodnie z art. 5 lub za wspomaganie właściwych organów podczas konsultacji. Państwa członkowskie chcące skorzystać z możliwości wyznaczenia organu centralnego lub organów centralnych przekazują tę informację Sekretariatowi Generalnemu Rady.

4. Sekretariat Generalny Rady udostępnia informacje otrzymane na mocy ust. 2 i 3 wszystkim państwom członkowskim i Komisji.

ROZDZIAŁ 2

WYMIANA INFORMACJI

Artykuł 5

Obowiązek nawiązania kontaktu

1. Jeżeli właściwy organ w państwie członkowskim ma uzasadnione powody, by przypuszczać, że w innym państwie członkowskim toczy się postępowanie równoległe, nawiązuje on kontakt z właściwym organem tego drugiego państwa członkowskiego, by potwierdzić, że toczy się postępowanie równoległe, a następnie podjąć bezpośrednie konsultacje, o których mowa w art. 10.

2. Jeżeli organ nawiązujący kontakt nie posiada informacji o właściwym organie, z którym należy nawiązać kontakt, podejmuje wszelkie niezbędne starania, także za pośrednictwem punktów kontaktowych europejskiej sieci sądowej, by tę informację uzyskać.

3. Procedura nawiązywania kontaktu nie ma zastosowania, jeżeli właściwe organy prowadzące równoległe postępowania uzyskały już innymi sposobami informacje o istnieniu takich postępowań.

Artykuł 6

Obowiązek udzielenia odpowiedzi

1. Organ, z którym nawiązano kontakt, udziela odpowiedzi na wniosek wystosowany zgodnie z art. 5 ust. 1 w rozsądnym

terminie wskazanym przez organ nawiązujący kontakt, a jeżeli nie wskazano rozsądnego terminu – odpowiada bez nieuzasadnionej zwłoki, i informuje organ nawiązujący kontakt, czy w danym państwie członkowskim toczy się równoległe postępowanie. Jeżeli organ nawiązujący kontakt poinformuje właściwy organ, z którym nawiązano kontakt, że wobec podejrzanego lub oskarżonego zastosowano tymczasowy środek zapobiegawczy polegający na pozbawieniu wolności, drugi z organów traktuje wniosek jako pilny.

2. Jeżeli organ, z którym nawiązano kontakt, nie może odpowiedzieć w terminie wskazanym przez organ nawiązujący kontakt, niezwłocznie informuje organ nawiązujący kontakt o powodach i podaje termin, w którym przedstawi informacje, o które zwrócono się we wniosku.

3. Jeżeli organ, z którym nawiązał kontakt organ nawiązujący kontakt, nie jest właściwym organem na mocy art. 4, przekazuje on bez nieuzasadnionej zwłoki wniosek o informacje właściwemu organowi i powiadamia o tym organ nawiązujący kontakt.

Artykuł 7

Sposoby komunikacji

Organ nawiązujący kontakt i organ, z którym nawiązano kontakt, komunikują się w dowolny sposób umożliwiający zachowanie dokumentacji pisemnej.

Artykuł 8

Podstawowe informacje, które należy zawrzeć we wniosku

1. Wystosowując wniosek zgodnie z art. 5, organ nawiązujący kontakt podaje następujące informacje:

- a) dane teleadresowe właściwego organu;
- b) opis czynów i okoliczności będących przedmiotem danego postępowania karnego;
- c) wszystkie stosowne dane o tożsamości podejrzanego lub oskarżonego, a w odpowiednich przypadkach – ofiar;
- d) etap toczącego się postępowania karnego; oraz
- e) w odpowiednich przypadkach – informacje o zastosowanym wobec podejrzanego lub oskarżonego tymczasowym środku zapobiegawczym polegającym na pozbawieniu wolności.

2. Organ nawiązujący kontakt może przedstawić stosowne dodatkowe informacje związane z postępowaniem karnym toczącym się w danym państwie członkowskim, np. informacje o problemach napotkanych w tym państwie.

Artykuł 9

Podstawowe informacje, które należy zawrzeć w odpowiedzi

1. Odpowiedź organu, z którym nawiązano kontakt na mocy art. 6, zawiera następujące informacje:

a) czy toczy się lub toczyło postępowanie karne w sprawie niektórych lub wszystkich czynów takich samych jak czyny będące przedmiotem postępowania karnego, o którym mowa we wniosku o informacje wystosowanym przez organ nawiązujący kontakt, oraz czy postępowanie karne dotyczy tej samej osoby;

jeżeli odpowiedzi, o których mowa w lit. a), są twierdzące:

b) dane teleadresowe właściwego organu; oraz

c) etap postępowania, a w przypadku gdy zapadła prawomocna decyzja – jej rodzaj.

2. Organ, z którym nawiązano kontakt, może przedstawić stosowne dodatkowe informacje związane z postępowaniem karnym, które toczy się lub toczyło w danym państwie członkowskim, zwłaszcza informacje o wszelkich powiązanych czynach będących przedmiotem postępowania karnego w tym państwie.

ROZDZIAŁ 3

BEZPOŚREDNIE KONSULTACJE

Artykuł 10

Obowiązek podjęcia bezpośrednich konsultacji

1. Jeżeli zostanie ustalone, że toczy się równoległe postępowanie, właściwe organy danych państw członkowskich podejmują bezpośrednie konsultacje, by wypracować porozumienie co do skutecznego rozwiązania, które pozwoli uniknąć negatywnych skutków równoległych postępowań; rozwiązanie to może – w stosownych przypadkach – prowadzić do skoncentrowania postępowania karnego w jednym państwie członkowskim.

2. Podczas prowadzenia bezpośrednich konsultacji właściwe organy informują się wzajemnie o wszelkich ważnych środkach proceduralnych, które zastosowały w ramach postępowania.

3. W trakcie bezpośrednich konsultacji właściwe organy w nie zaangażowane odpowiadają – jeśli to możliwe – na wnioski o informacje innych właściwych organów zaangażowanych w konsultacje. Jeżeli jednak właściwy organ otrzyma od innego właściwego organu wniosek o określone informacje, ale informacje te mogłyby naruszyć zasadnicze interesy związane

z bezpieczeństwem narodowym lub zagrozić bezpieczeństwu osób fizycznych, nie musi dostarczać tych informacji.

Artykuł 11

Tryb wypracowywania porozumienia

Jeżeli właściwe organy państw członkowskich podejmują – zgodnie z art. 10 – bezpośrednie konsultacje na temat określonej sprawy z zamiarem wypracowania porozumienia, rozważają istotne cechy tej sprawy oraz wszystkie czynniki, które uznają za istotne.

Artykuł 12

Współpraca z Eurojustem

1. Niniejsza decyzja ramowa ma charakter uzupełniający w stosunku do decyzji w sprawie Eurojustu i nie narusza jej.

2. Jeżeli wypracowanie porozumienia na mocy art. 10 okazało się niemożliwe i jeżeli na mocy art. 4 ust. 1 decyzji jest Eurojust, którykolwiek z właściwych organów zainteresowanych państw członkowskich w stosownych przypadkach kieruje sprawę do Eurojustu.

Artykuł 13

Dostarczanie informacji o wynikach postępowania

Jeżeli podczas bezpośrednich konsultacji podjętych na mocy art. 10 wypracowane zostanie porozumienie zakładające skoncentrowanie postępowania karnego w jednym państwie członkowskim, właściwy organ tego państwa członkowskiego informuje odpowiednio właściwy organ lub właściwe organy drugiego państwa członkowskiego lub pozostałych państw członkowskich o wynikach postępowania.

ROZDZIAŁ 4

PRZEPISY OGÓLNE I KOŃCOWE

Artykuł 14

Języki

1. Każde państwo członkowskie w oświadczeniu złożonym w Sekretariacie Generalnym Rady określa, których spośród oficjalnych języków instytucji Unii można użyć podczas nawiązywania kontaktu w myśl rozdziału 2.

2. Właściwe organy mogą ustalić, że podczas bezpośrednich konsultacji, o których mowa w art. 10, będą używać dowolnego języka.

*Artykuł 15***Związki z innymi aktami prawnymi i uzgodnieniami**

1. O ile inne akty prawne lub uzgodnienia pozwalają rozszerzyć cele niniejszej decyzji ramowej lub pomagają uprościć lub ułatwić procedurę stosowaną przez organy krajowe, by wymieniać się informacjami o postępowaniach karnych, podejmować bezpośrednie konsultacje i dążyć do wypracowania porozumienia co do skutecznego rozwiązania, które pozwala uniknąć negatywnych skutków równoległych postępowań, państwa członkowskie mogą:

- a) nadal stosować postanowienia umów lub uzgodnień dwustronnych lub wielostronnych obowiązujących w dniu wejścia w życie niniejszej decyzji ramowej;
- b) zawierać dwustronne lub wielostronne umowy lub dokonywać takich uzgodnień po wejściu w życie niniejszej decyzji ramowej.

2. Umowy i uzgodnienia, o których mowa w ust. 1, w żadnym wypadku nie wpływają na stosunki z państwami członkowskimi, które nie są ich stronami.

*Artykuł 16***Wdrażanie**

Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zastosowania się do przepisów niniejszej decyzji ramowej do dnia 15 czerwca 2012 r.

W terminie do dnia 15 czerwca 2012 r. państwa członkowskie przekazują Sekretariatowi Generalnemu Rady i Komisji tekst przepisów transponujących do prawa krajowego zobowiązania nałożone na nie na mocy niniejszej decyzji ramowej.

*Artykuł 17***Sprawozdanie**

Do dnia 15 grudnia 2012 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oceniające, w jakim stopniu państwa członkowskie zastosowały się do niniejszej decyzji ramowej; sprawozdaniu w razie potrzeby towarzyszą wnioski legislacyjne.

*Artykuł 18***Wejście w życie**

Niniejsza decyzja ramowa wchodzi w życie z dniem opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 30 listopada 2009 r.

W imieniu Rady

B. ASK

Przewodniczący